

№ 1 (1299) იანვარი 1969

საქმე

გამოცემის 46-ე წელი ფასი 20 კპ.

№ 24 (1969)

ავტორი და თანაავტორი

ნ.ბ. მ. აბაშვილისა

— ილგნე და ელოდნე.

ТИЕДАБУ—68

და ერთმანეთს ნახაქვით ...

დამეყრებინა ბებიასთვის ბავშვობაში, კარგი იყო, ახლა კი რაღა. ანდა როგორ დამეყრებინა ბავშვს ასეთი რამ — „ტიხო იედემ, დალშე ბუდეშო“ (ბებია რუსი მყავდა). (ეს დაახლოებით იგივეა, რაც „მოჩქარეს მოუგვიანდესო“, „წინ წასული თხო, უკან ჩამორჩაო“).

მაგრამ ცხოვრება ბებია არ არის. პირველად ბებიასეული ანდაზის სიბრძნე მაშინ ვიგრძენი, როდესაც სამსახურში მოჩქარეს ფეხი ლედვის ნაფცქენზე დამიკადა და სული ძლივს ამყვა.

მეორედ, როდესაც ვაცეცხლებულმა ჩემს დირექტორს ყველაფერი გადმოვუღაგე, რასაც მასზე ვფიქრობდი.

მესამედ, როდესაც ლიტტში გავეკეცე (მაშინ მივხვდი, რომ კიბე ტყუილად არ იყო გამოგონებული).

მეოთხედ მაშინ, როდესაც დაახლოებით ორი საათი ველოდი ტაქსს გაჩერებაზე და ამის გამო სამსახურიდან მოხსნილ მთელი დამე მესიზმრებოდა მოზარდთა გუნდი, რომელიც მანქანების საყვირთა თანხლებით შეწყობილად ასრულებდა კანტანტას „საბურთალოში, საბურთალოში“.

ახლა მე უამრავი დრო მაქვს ფიქრისათვის და ვხვდები, რატომ გვიჩვენებენ ექიმები ფეხით სიარულს. გარდა მაგისა, ვთხზავ სიუჟეტებს მრავალსერიიანი სატელევიზიო ფილმებისათვის. სიუჟეტები ბევრი მაქვს, იმდენად ბევრი, რომ სათაურების მოგონება მიჭირს. ერთ-ერთ ბოლო სიუჟეტს

Тиедабу-68 ვუწოდებ. ასეთი სათაურები მოდაშია ახლა, ხომ არსებობს ასეთი სათაურები: „იბოლოტი — 67“, „სემპორე — 66“, „პროდენტრეპეკი — 65“ და ასე შემდეგ.

თქვენ ალბათ ხვდებით, რას ნიშნავს „Тиедабу-68“. ეს ნიშნავს „ტიხო იედემ, დალშე ბუდეშო“-ს, 68 კი — დროს, ანუ წელს.

მამ ასე: 68 წელია, მოქმედების ადგილი აეროპორტი.

...დილა, ელევანტური, ლამაზი, სპორტული აღნაგობის ახალგაზრდა (გმირები ყველა ჩემს ნაწარმოებებში ჩემი პროტოტიპები არიან) მსუბუქი ნაბიჯით შედის აეროპორტში, მარმარილოს იატაკზე დაუდევრად ავდებს ძვირფას საცვიოებს და სარეგისტრაციოდ რიგს იკავებს.

პანორამა რიგზე. ...შუაღღე, დიქტორის ხმა: „რეისი №... იგვიანებს...“

ახალგაზრდა კაცი რესტორანში შესასვლელ რიგს იკავებს. პანორამა რიგზე.

...საღამო დიქტორის ხმა: „რეისი №... იგვიანებს...“

ახალგაზრდა კაცი რიგს იკავებს კარებთან, რომელსაც მოკრძალებული წარწერა აქვს „მამაკაცთათვის“.

პანორამა რიგზე. ...ღამე. დიქტორის ხმა...

ახალგაზრდა კაცი რიგს იკავებს რბილ სავარძელთან.

პანორამა რიგზე. ...ისევ დილა. დიქტორის ხმა: „რეისი №... იგვიანებს...“

ძვირფასო მგზავრებო, აეროპორტის მომსახურე პერსონალს აქვს პატივი მოგილოცოთ ახალ წელი. იფრინეთ ჩვენი თვითმფრინავებით!

ახალგაზრდა, ელევანტური, სპორტული აღნაგობის ლამაზი ყმაწვილი მსუბუქი ნაბიჯით უახლოვდება დიქტორის ჩიხურს.

...შუაღღე. ექსპერიმენტული ქირურგიისა და ტრამპეტოლოგიის ინსტიტუტი. დიქტორის საწოლთან ნათესავეებისა და ახლო მეგობრების რიგი.

მსხვილი პლანი. ...საღამო. ახლან მიწამიყრილ საფლავის ბორცვი.

პანორამა სამგლოვიარო პროცესიაზე. საფლავს ამკობენ გვირგვინით, რომელსაც ამშვენებს ოქროს წარწერა „ტიხო იედემ, დალშე ბუდეშო“.

გვირგვინი რკინიგზელებს მოაქვთ.

(ავტორის შენიშვნა. ბელი ახალგაზრდა კაცისა გაურკვეველია. ამბობენ სასამართლომ გაამართლა).

პირველი სერიის დასასრული. თუ ტელევიზია არ დაინტერესდება ამ ჩემი მრავალსერიიანი ფილმით, მე თანახმა ვარ გადავკეთო იგი ერთმოქმედებიან პიესად ტრანსპორტის მუშაკთა თვითმოქმედი კოლექტივებისათვის.

პატივისცემით

იური იოსავილი

ის თხაო მგელმა შეჭამოს თხა თუა თხაზე ნაკლები... და ერთმანეთის წაბაძვით ჩაიცივს მოკლე კაბები.

მოიღლიავეს გულ-მკერდი, ფეხზე მოიარგეს ჩექმები... და ორმოცი წლის ქალები გახდნენ ბავშვივით ცილქები.

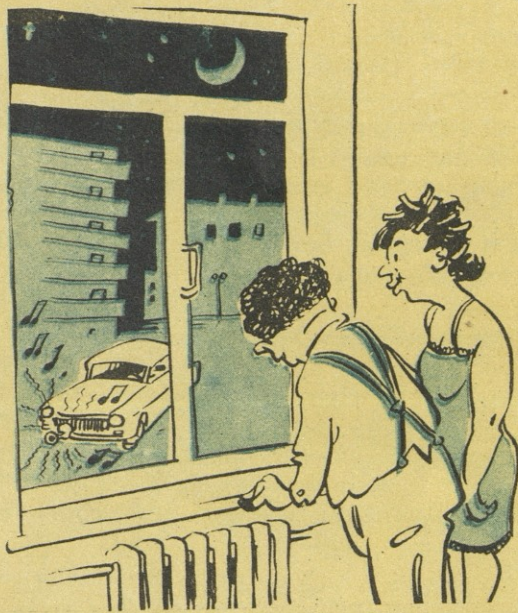
ტრანსპორტში ველარ ჩავმჯდარვარ, თვალებს ვერ ვახელ შიშითა... ვი და, თუ ვინმემ კაბა, წელამდე წაპოიშვლია.

ზოგჯერ ბოლმისგან ვიცინი, ზოგჯერ ბრაზისგან ვკანკალებ... არც მშობელი ჰყავთ, არც ქმარი? პატრონი არ ჰყავთ ამ ქალებს?

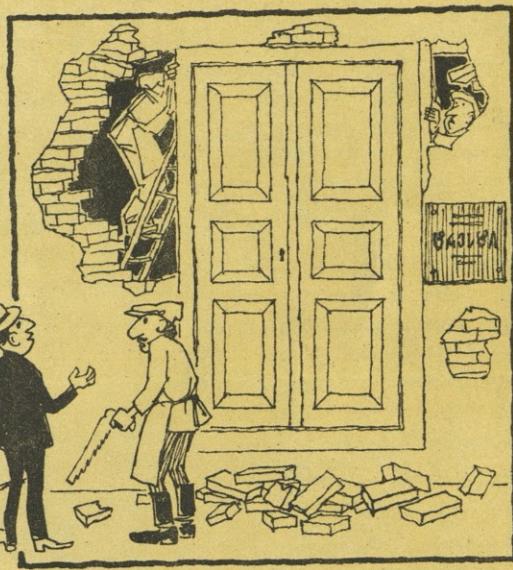
შენიშნავ? უკულტურო ხარ, გეტყვიან: რეებს ბოდავო... ეს არის ახლა კულტურა ასეთი არის მოდაო.

...ქალებო! ალბათ ჩემსავით, სხვასაც იპოვით მომდურავს... იქნებ სჯობს ცოტა ჩაიცივთ, იქნებით უფრო მოდურად.

ნოდარ ნარსია.

— გაიხედე, კაცო, ვიდას დოლ-გარმონით მოგვალა მგონი კარზე.
— ნუ გეშინია, ჰიჰიჰო, უცხოური საყვირი დაუღბა გუშინ მანქანას.

— რა დაგიშავათ ამ ტრესტმა, რატომ ანგრევთ?
— ახალ მმართველს იმდენი ნათესავები ჰყავს, ამ ვიწრო კარებში ვერ შემოტყვიან!

— გავშვის „ურახმერო“ რეიტუში არ მინდა 15 მანეთად?
— ქალო, შენ ჩემი ჯიბე „ურახმერო“ ხომ არ გმონია?

შ ა შ

— ცოტა რამ შევჭამოთ, ბიჭებო, და გზა მერე განვაგრძოთ, — მიმართა მეგობრებს თემომ, რომელმაც თან ფოტოაპარატი ჰქონდა. სამნი იყვნენ. ქალაქგარეთ, რესტორან „მწვანე ველში“ შევიდნენ, ოფიციალს მცირე რამ მოატანინეს. ლანჩსავით მაგარი „ბიფშტექსი“ ძლივს გალოდნეს.

თემომ უცებ მებუფეტებს მოჰკრა თვალი, რომელიც აქამდე სადღაც იყო გასული.

— ბიჭებო, შეხედეთ, რა ტიპია!

— გაბაშვილის სურათიდანაა პირდაპირ.

უმაწვილებს ისე მოეწონათ დახლიდარი, რომ თემოს შეუჩნდნენ, სურათი გადაუღეო. თემომ ბევრს ეცადა აპარატი ისე მოემარჯვებინა, რომ მებუფეტებს არ შეენიშნა, მაგრამ ვერაფერს გახდა. მებუფეტებმ მაინც გაიგო სურათი რომ გადაუღეს და უცებ სადღაც გაქრა.

არ გასულა ორიოდე წუთი, ჭაბუკებს რესტორნის დირექტორი წამოაღდა ოფიციალს თანხლებით.

— გამარჯობათ, — გაიღიმა დირექტორმა და სუფრას თვალი გადაავლო, მერე ჭარისკაცივით გაჭიმულ ოფიციალს შეუბღვირა და შეუტია. — დატრიალდი ისე, როგორც საბათიო სტუმრებს შეშვენი!

ჭაბუკები განცვიფრებით მიანერდნენ დირექტორს. იგი მალე სამზარეულოს ეცა და იქაც „დააწიოკა“ ბიჭები.

შეიქნა ერთი ალიაქოთი. სამზარეულოდან წამოვიდა და წამოვიდა ნაირ-ნაირი რამერუმე, თანაც ისეთი გემრიელი!..

— ხარჯზე არ იფიქროთ. ეს დირექტორის განკარგულებითაა. — მიუხინა მწვადს შამფური გააძრო და სუფრაზე მსხდომთ თავი მდაბლად დაუქრა ოფიციალს.

— არაფერი მესმის! — მხრები აიჩეჩა ერთმა უმაწვილთაგანმა.

— მე კი მივხვდი რაშიც არის საქმე. თქველივე გემრიელი სათქვლეფი, რა გენაღვლება! ჩვენ მაგათ კორესპონდენტები ვგონივართ.

— რა მწვადია. შენი ჭირიმე! წელან კი კბილები ლამის დავიგლიჯე.

ოფიციალმა ექვსი „ტიბაანი“ ჩამოღა. სუფრაზე.

— ხარჯზე არ იფიქროთ, — კიდეც ერთხელ გააფრთხილა მოქიფენი.

ღრეობამ კარგა ხანს გასტანა. მერე დირექტორმა თავად გააცილა ჭაბუკები და რესტორნის წინ ჩამომდგარ „ვოლგაში“ ჩაახა. შოფერს უბრძანა, ამათ განკარგულებაში იქნები, საითაც გიბრძანონო.

...თემო გვიან მივიდა შინ. ბახუსი თავში უღიტივებდა და მხიარულ გუნებაზე იყო. მეორე დღით პიჯაკის ჯიბეში ასი მანეთი აღმოაჩნდა. სიხარულის ელდა ეცა, მაგრამ ვერ გაიხსენა, საიდან უნდა მოხვედრილიყო მის ჯიბეში ასი მანეთი. მაშინვე მეგობრებს დაურეკა, იმათ კი სათქმელი არ აცალეს, აქეთ ახარეს, ჯიბეში ას-ასი მანეთი აღმოგვაჩნდაო.

მეგობრებმა თავი მოიყარეს, წინა დღის ამბავი გაიხსენეს.

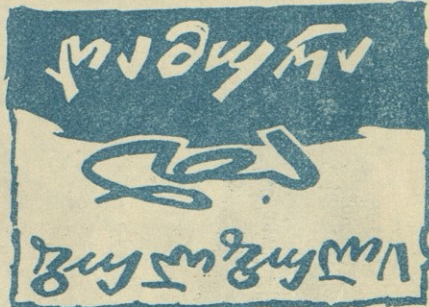
— ხედავთ? აპარატის ერთი ჩაჩხაკუნება და... სულ ცოტა ხანში მეორე რესტორნის კარს მიაღვინე. ახლა მათ გამოცდილება მიღებული ჰქონდათ და თავი უკვე ნამდვილ კორესპონდენტებად მოაჩვენეს იქ მყოფთ.

როცა მებუფეტებს აპარატი მიუშინა თემომ, დახლიდარმა საქმეს თავი ანება, აპარატის წინ გაიჭიმა და უღლაშები გადაისწორა. თემოს გაუკვირდა. აჲ რატომ იქცევა, ნუთუ ჩვენი შიში არ შეეპარაო? როცა აპარატმა გაიჩხაკუნა, მებუფეტებმ, გმადლობოთ, უთხრა თემოს და თავისი საქმე განაგრძო. ძეხვი სწრაფად დასჭრა. დახლიდან გამოვიდა და მეგობრებს წამოაღდა.

— ჭიგარ, სურათს როდის გააშაალებ?

— შენ იცი ჩვენ ვინა ვართ?

— ვინა ხართ? კორესპონდენტები? ფი! ეგ საკენკი თქვენს წიწილებს დაუყარეთ! მამ რა კაცი ვარ, თუ კორესპონდენტები ვერ მიცვნი! ეგ სურათი გამიკეთე და გამოიარე, მანეთს მოგცემ, მეტი რა გინდა!

ადრიანი დილა იყო, მზის სხივებით გაუმბალი, ღამურას და ბულბულს ჰქონდათ სასაცილო საუბარი. ღამურა: რომ არ მკადრულობ, მითხარ, რითი მოგწონს თავი? ამას წინათ სადოქტორო ნაშრომი რომ დაიცავი? მხედველობით რომ მკობიხარ? გალობას რომ გიქებს ყველა? გაფურჩქნილ ტყეს რომ ამშვენიებ, როგორც ტატნობს ცისარტყელა? იადონი რომ გყავს ცოლად? ჭკვიან ბარტყთა მამა რომ ხარ? მოკვდები და საწუთროში მეორეჯერ ვერც შენ მოხვალ! რას ქირქილებ, მითხარ რამე. ნუ მაყუფებ როგორც ძაღლი, იმით ხომ არ მედიღურობ, ქვეყანას რომ დასცქერ მდლით? რად გგონია, მიწის ზემოთ, არვინ იყოს შენი ტოლი? სადარბაზო შესასვლელთან მეც მიცდიდა ერთ დროს მძღოლი. სად მიდიხარ, პირში მითხარ, რით ხარ ჩემზე უკეთესი? შენ ვერც ზიდავ იმდენ არაყსა, წელან დახლზე მე რომ შევსვი! იქნებ მიტომ მითვალწუნებ. სიშავე რომ არ მეცლება? ისეთ ექიმს კი მოვანახვ, შესძლოს ჩემი გამერცხლება! ბულბული: რაც გიფიქრია თანტაზია არის დიდი, შენს ადგილას, დასტაქართან, მე მხოლოდ ფრთებს მოვიჭრიდი!

საქართველო!

80 ბულეტენი კაცი ვინ და ზოგჯერ ხეც უცხო მან რომ სვლითა სასივრცე ადამიანების მოწვევა მაგარი რა უნდა, მინერ რესურსების მატებით ხომღე პრეტენსიები ხაზს ამს მიუხეივ გამოვლენი ერთი პიროვნება რომელიმე ერთ პირს ვეცხვილად და შევსებულად არ ვეცხვი, თუ ვინ არის იგი. ცოცხლის ლაპარაკის ამ დღიანის იმანს ვეწოდებ. იმან ზუნებით ცხოვე ქალია, მაგარი სიტყვა-პასუხი ექს, შერბასს. ვინმე ნაცრობი რომ მუქტურებდა, სანამ საკრთო გამსაყურელი გამაყურებობი, ერთი სული მდებდა, ქოჩანი რომ გამაყურე, შევებით ამოგსულებეჯ ხოლმე.

რესტორანში ანგარიში რომ მოვაჭს ოფიცინებს, წინასწარ ვიცო, რამდენი გვაქვს დახატული და მოთმინებით უცდილი, რამდენი გვაჩაბაროშებს, რომ არ დავერანხმე, შევიწინვრად ვიცო, წყალში რომ ჩავეყრებ და ყველაფერი — ძქუწერი ყოფილყო.

ტყვიანი, ეს კი ვინმე უნდა ვთქვიყვივინო კვლავს აღუქვიმს და ფანჯარაში დახატული გეჩი პაპიროსი. ესეც კი ანგარიში — ვცამის ვაგევეული პიროვნები ხომ თანამი შეიძლება, მაგარი რომ შევქმინა, იმანს მიერი შექმნებელი სიკვარამის მიხედვით ხომ იმან იქნე შეჩვილ დღიანობილით და იმან იქნე შეჩვილ სახეულობით დაქვლილი — რომერი გახლდა და ჩვენზე თქვა, რომი-რებილი რომ ქვოლილი, ოღონდ ბულეტენი იქნებამი.

შე და იმანი ერთმანეთის რა ვაობი, ამაზე შეგინებულ ანგარიშს ვიცხვი, იმიტომ, რომ მანველ დამყვერებობი, გაავტრეს საჭერი სიღმრეობზე წერიტობი.

რესტორანში რომ შევალ სითაც მინდა, იქით ვაგაბოლებ და ახც არავის საყვედურს მოვიმეცდი, ჰქვას რომ დავიცი, გამაიხილო, ვინმეზინ, არავინ მიმიხილებს თქვალს. ოფიცინებს რომ ვკითხავ, ხომ უნდა გამ-

ხდარიყო ინგლისი მსოფლიოს ჩემპიონი, ანა რა, ბატონოო მეტყვევის ყველა ყველაფერიმ შეთანხმება, სიამებტელობა ვაგებე.

მაგარიმ ერთი შეშინებერი დღეს მოაკარმა ბულეტენილი თანხიკა, ამლინი ხანია თანამშრომლები გათი და შენი იჯახი არ უნდა ვაგაგებოქ მამინევი ოცანი წაქმიმოდგა თვალწინ და ტანხი დაზრინა, მაგარი რა გვა მქონდა? მეორე დღეს სამსახურიდან მინ წავევიცხვი.

— გაიცანით, ეს ჩვენი მთავარი ბულეტენია, ცარიე ვაგეცხვი, ცარიე ქართული, — უფობთ იმანს.

— ოჲ, რა კარგი, იცხვი თქვენ მანც ვაგეველები ხავექს ამოცანა, ანამ არავერი არ იცის.

იმან მე დახანამ აანსა მექახის. მთავარი ბულეტენია გამაიყვანა ამოცანა და თქვა:

— რა ცარიე, მაგარივა ვაგახსენდა.

— რაღა დროს თქვენი ბაგეშობაა.

თმა აღარ ვაგევი თავზე — თქვენი-ბითი მიმართა იმან.

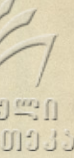
ჩვენი რბილ საფარვებში... რკულეზე ვისხვითი, იმან ბულეტენი შილდა და თან იძხნდა ოპი, როგორი დილოლო ვარ, როგორი მეტყვე ხელური, ვამიქ, ვამიქ, რამსიმამე ქეთამი.

მამიქ სითუქე ჩამოვარდა და თუმა მოხერხებულად შევიცვალე: — შევენიერე გუნდი იყო პორტუგალია, თავისებური.

— დაახ, დაახ, — გამოცოცხლდა მთავარი ბულეტენი, — შენსანგნავია ვისხვითი, ცარიე, მაგარი ინგლისის მანც დამხატვრული მოთამაშე პირველი დღეცოცხვი, ეს ხომ გუნდი კი არა, მსოფლიო შექმინაში.

მთავებულ ვაგეცხვი, ჩემი არ იცოს, და ამიტომ დიდ საიტეს სტეკს ვეხსებოთ.

— რატომ კადრულობთ მაგას ბატონოო! — უფობთა იმან, — არცეტინა უნდა ვამხდარიყო ჩემპიონი!

— ვარ ვაგევი თუ ამით სიღა რთხაში მდ და მათი მხიბვლელობა, არ ვი-სი პირდაპირ რა ვაგევი? — მთიანეთ ცოლი, რაღა რთხაში, რა სულ ამინფიასობით ბაგევირას მხიბვლეს ხაღაღაღაღა.

— ასეღა არ გავიდა, მთავა ჩემი კალიო?

საიკონი.

— ბატონო ვაგევი, მთამაგარი ბაღაგევირა რაღაგევი-ღან არა, რა გვაგევირითი? — არაღაგევი არ მინდა, ანარ მთხინობი რინგევირას მთამბ ტალეფონი.

სტავრეაბაი მერკურეაბაი, ეპოქევიც სასიანთის...

მანს მითი ჩემი ცოლის ბებია (სიდდერის დედა) ლოჯიდან ცას ვაგებდაც, ფაცაფუტით წიანობის საკრთინი ბებუბს, სასჯერ დასუქურეაბაი და ანდლის ცოლას გამაიყვანებდა: — ახალი მთავარა... ორივე წყვილი მალე აქვს აშვირები... გვერდზე წყვეს, გვიანდელი უფრო არ უნდა... წყვილი იქნება, არ იქნება, დადებდა, არ დადებდა, ჰქონდა, უკარ... და ა... რჯახში ამას ყველა დიდი საბოჭებით, მორჩე ცხოვერი ითხოლია და ჩემცხვი აღმაცხვი ვურებით ხვდება. იმიტომ რომ, მე ამინდის ბერიკონი ვეშაშინ და საკანდილ-კო დისერტაციას ვაგე-ვაღებ.

არ დადებდა თუმა ბოლოა ყველა მინ ვარც: სიდდერი, სიმამრი, ჩემი ცოლი, მისი ბებია და მე.

ბებია ვითომდა სხვათაგანი მოუახლოვდა ლოჯას... ბებუღა... წყვილ, წყვილ, წყვილ და მოსაღებელი ამინდიც გამაიყვანდა: — ახალი მთავარა... ორივე წყვილი მალე აქვს აშვირები, მათი მთავარა... ეს თუე სულ წყვილანი იქნება.

— მთავარი რა შუაშია, საღამო მიევიტორებო, ამინდის ბერიკონ თქვენი მთავარის სულ ხაზმადდგო პიროვნის იტყობინება. ცხვირზე — მათში უნდაღე, სიკვარამი, სიკვარამი, სიკვარამი, სიკვარამი, მათი აღგა-აღგა მყვრე, სულ უზნებნელი მიღწერე-სულ-

ბა, ვიმორცხე, უნდაღე! ტემპერატურა — დამით თორმეტი-თორმეტი, დღისით იფაღიაროდადამით. თბილისში...

— არ ვიცო, შეიღო, ორივე წყვილი მალე აქვს აშვირები... სულ წყვილები იქნება.

— ეს ვაგებტინი გახლ თუევი მაგ ამროგონს! წინასწარ-მინდაველები... ვეშა-ქურული მათათის რინობითი ჩაინიბითთა ჩემს სინამრმას.

— მაგას რატომ ბრძანებთ, ყარამა არჩილოვარი, წინა თუემი სრულიად გაუთავისებრებელი და მოუღებელი ცეკლინი შე-მოიჭრა ჩვენს წინაში, რაგაე გამოწევა ტემპერატურის უფრო და დეცმა და ამინდის საგრინობი გაავრცება... — ვცაღე მე თავის გა-მართლებდა ცვალებადი მიღწერე-სულთით.

— მასშინც, შეიღო, მთავარს ორივე წყვილი ძირს ქვინდა და მ-ველები და ვაითარა კიდეც რომ ჰქონდა ამინდები ვაგე-შეიქი.

— სულ სხვათაგანის და უნდაღე თუა ჩემი ცოლის ბებია.

— ჰქონი კი არა, ცეკლინი.

— მთავარ, ცეკლინი და ჰქონი რას ვაუცხვი? შენ მართლა ვინ გვენიერე? ვითომ წყვილები გვაგებე! — ზომიერადე უღიერად დაიქმნარა სიმამრას.

— მაგას რაგ ვინდა ის უფარაი, მანც არ დავერებენ. — მცირე უზინებელი ხში თქვა სიდდერმა.

— მანში მთავარე, ბატონო, თუემი დიდყო ჩვენთან და... — მალე... — მოწმუნებლ ცაგე იქნება ჩემს სიდდერს და სიტყვა მინი შეგსკვდა.

შენ დასკინე გახდა ხომ ჩვენი საყვარელი ბებია! — იღვა-სათი გოღლანს თანამი შენი ცოლის კაცილო.

სამხარი საყვარელ გამსაღებელი მხარ დობრებითი სკვლევა-რამდენიმე წუთის შემდეგ კი ოჯახში ზომიერე ცეკლინიც მცირე, იღვა-გევის მათათის, გრცევივა-ქვინდა, ზუზუნ-წაქვინა, სათქო-ღრილო, ტრიკო-ზარიალი და სულამაგარი მჭერგარება.

— გაუნაღებლუმი ორივე წყვილი მალე... წყვილანი ქაგევი ხართი და საყვარელი მე. — წყვილანი კი არა, ცარიე არ ჩამოვარ-დებამ თუემი ამ ბებერი კუდიანის სიტყვას არ იტყვება თუემი ოინებერი ჰორიზონტი მქმნან!

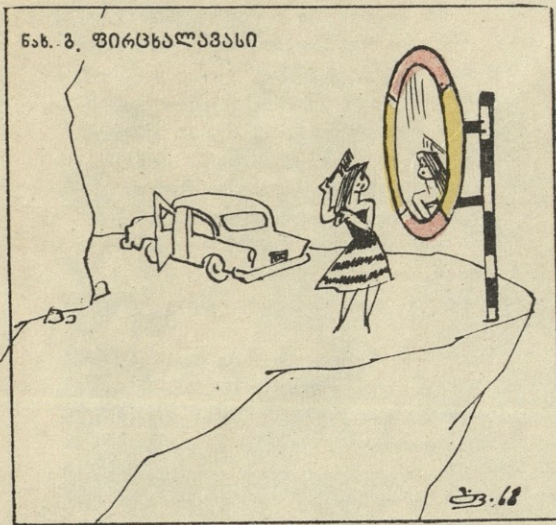
...არა და, იმ თუემი იმდენი წყვილი მოვიდა, რომ დააღობი ცხვი-ლავერი.

— ვითომ ხაღაგევირითი მთავარე? — ბაგევირითეს სულ იმას ჩაგევირებავა უფარისმას მთამევი და რა ვანა.

ს. ა. აბაშინა

ნახ. პ. შირცხალაშვილი

უსიტყვოდ

ნახ. ა. მარაძისა

უსიტყვოდ

ჩსსა ლენინისა და ვ. ი. ჯუღაშვილისა

ერთი სული მქონდა სანამ თვითმფრინავი მიწას შეეხებოდა. საათის ისრები, რომლებიც 5-ს უჩვენებდნენ, მშვიდი მგლებივით გარბოდნენ და სულაც არ აინტერესებდათ, რომ 7 საათზე თბილისის ღინამოს სტადიონზე დიდი ფენებურთი იწყებოდა.

სტიუარდესამ გრძელი წამწამები დააფხურა, თითო გუგის ქვეშ შავი საღებავი მოცილა და მონოტონური ხმით აეროდრომზე დაშვება გვამცნო. თვითმფრინავს შეჩერება ვაცალი და კიბეებზე გიჟივით დავეშვი. ზუსტად 6 საათზე ზვენი „იქსარესი“ ზემელზე გაჩერდა. ტაქსის შოვნაზე ფიქრი ზედმეტი იყო და რადგან ფეხბურთის დაწყებამდე ზუსტად ერთი საათიღა რჩებოდა, ავტობუსის გაჩერებაზე მივიღი. მონოტონური სიამოვნებისაგან ტანში გამაგრდით. ახლა ჩემს წინ გაჩერდება 2 ნომერი ავტობუსი, ერთი საათის შემდეგ საბურთალოს „ალტოვოზე“ საქათმის მსგავს ჯიხურში ნაცნობი დისპეტჩერის მოტყუებით თავს დავინახავ და... ჩემი სახლიც იქვეა, გვიფიქრე და მოახლოებულ ავტობუსისაკენ გვემართე, მაგრამ ღვინის ავტოქარხნის ამ ძალზე ვადასარევემა ნაყოფმა ერთი ამოხენვემა, სიმძიმისაგან დაბალ სიჩქარეზე გადავიდა და გზა განაგრძო. თავი გვერდზე გავწიეთ და ავტობუსის საფეხურზე ჩამოკიდებული უცნობისაგან ვადმოვდებულნი პაპიროსის ნამწვი ვილაცის ღიბს დავცა...

— რა მოხდა, კაცო, ღინამოს სტადიონი საბურთალოზე ხომ არ გადაუტანიათ. — მოიწმინდა ჩემს გვერდით მღვომმა ოფლი და ცხვირსახოცი გაწურა...

...ბოლო გაჩერებაზე ავტობუსში „კონტროლის“ ვარდა ორნი დავჩინეთ. ჩიმი კოლეგა მგზავრობის დარგში — შვეებში გამოწყობილი მოხუცი ქალი რაღაც უცნაურად მომჩერებოდა. როცა ჩამოსვლას ვაპირებდი, ტყვიასავით ჩემსკენ გამოსროლილმა მოხუცი ქალის სიტყვებმა ბოლო კიბეზე გამაქვავა. შენი ჭირიმე, ახალგაზრდავ, თუ შეიძლება მომეხმარეთ. მოვტრიალდი, მივირბინე ჩემს „გამაბედნიერებელთან“ და ავტობუსიდან ჩამოსვლაში დავეხმარე.

ერთი, თუ შეიძლება ეს „საკვოაიყო“ გამომართვი, შეილო, შენს ვაზრდას. — მოხუცმა უცებ შენიშნა, რომ ერთი ხელი თავისუფალი მქონდა.

ბედს დავმორჩილდი. მოხუცი გაემართა ჩემი სახლის მოპირდაპირე მხარეს. მალე ავიხიდე. მზის უკან მოციხარი ღმერთი დავინახე და რამდენიმე საბურთალოანი გინება გავუზგავნე.

— უკვირ 80 წლისა ვარ, შეილო, მიჭირს სიარული, რა ვქნა, — აარაკუნა ჩემმა თანამგზავრმა კბილების პრობლემა, — შეილიშვილებთან მივდივარ, მომინატრენ. დიდები არიან, მაგრამ ხელცარიელი არ შემოძლია მივიდე, — დააყოლა კუს მოქიშპემ სისწრაფეში.

როგორც ქენა, მივეუხლოვდი ამხანაგობის 8-სართულიან სახლს. გახარებული მივივარდი ლიფტს, მაგრამ ღმერთს აქაც ეშმაკი გამოიგზავნა.

16-ჯერ დაისვენა მოხუცმა მერვე სართულამდე. ხანდახან მიჩვენებოდა, რომ იმ ქვეყნიდან ვილაც ემხდა...

...ზარს ხელი დავაჭირე. მოხუცმა, როგორც ქენა, სული მოითქვა და ისევე ჩემს ლოკიას მოჰყვა. ბევრი კარგი რამ დამაბრალა და ბოლოს იმ დასკვნამდე მივიღი, რომ ძველ ვიქილთან მქონდა საქმე. კარები გაიღო და დაელოდა, უღვაშებინა სახემ გამოანათა.

— ვაჰ, ბები, მოხუცი? ჩქარა, ჩქარა, ფეხბურთით! — და სანამ თვალის დახამხამებამ მოვასწრებდი, დაავლო ხელი „საკვოაიყთან“ ბებიას და ცხვირწინ კარი მომიჯახუნა.

ალარ მასსოვს, კიბეები ჩამოვირბინე თუ ჩამოვფრინდი. შევადგი თუ არა სახლის კარები, გავიგონე ფეხბურთის მარში, რომელიც გვაუწყებდა მატჩის დამთავრებას. გახელებულს და გაოფლიანებულს წყალი მომწყურდა. მაცივრის კარი გაავლიე, გრაფინი გამოვიღი, ჭიქა გაავსე და სულმოუთქმელად გადავკარი. უკლებ ცრემლები ვადმომკვივდა, ხოლო 5 წუთის შემდეგ ჩემმა გიჟურმა ხარხარმა მეზობლები გარეთ გამოიყვანა... გრაფინი არყით იყო სავსე...

...ალბათ ის დღე ღმერთების სიცილის დღე იყო...

თ. გრძელნიძე

გაკაცუნეთა სხივები

სიკვდილის წინ ექიმმა თავის მეუღლეს ანდერძი დაუტოვა, რომ მისი საფლავის ქვაზე წარწერა გაეკეთებინა. მეუღლემ, წმინდა წყლის გაბროვოელმა, წარწერის გაკეთებაზე ფული რომ არ დაეხარჯა, საფლავის ჯვარზე ექიმის ფირნიში მიაკრა: „ექ. გავანკოვი. ავადმყოფების მიღება 9-11 საათამდე“.

გაბროვოელს ცოლი ავად გაუხდა. ფული კი ენახებოდა, მაგრამ ავადმყოფის მღვობარეობა თანდათან უარესდებოდა და საღამოს ქმარი იძულებული იყო ექიმის მოსაყვანად წასულიყო. უცებ გაბროვოელს რაღაც გაახსენდა, შუა გზიდან დაბრუნდა და ცოლს მიამახა:

— ჰენა, თუ იგრძნო, შენი აღსასრული დადგა, ნავთქურას ჩაბერე, რომ ნავთი ტუთილუბრად არ დაიწვას.

— შენი ტუთების ხურათი გაქვს?

— როგორ არა! აი, ნახე!
— აქ ხომ მხოლოდ ერთია?
— საკმარისია. მეორე ვაჭრილი ვაშლივით ჰვავს!

— ხედავ, ტრამვაიში შენი სიმბათია ზის. მიდი, გვერდით მიუჯექი, — ურჩია შეყვარებულ გაბროვოელს მეგობარმა.
— კი მაგრამ, მგონი მას ჯერ ბილეთი არ აუღია.

— რა გატირებს? — ჰკითხა გამვლელმა პატარა ბიჭს.
— დედამ ერთი ლევი მაჩუქა და დავკარგე.

— აჰა, შენ. ლევი, ოღონდ აღარ იტირო.

ბიჭმა გამვლელს ფული გამოართვა და უფრო უარესად აღრილდა.

— რაღა გატირებს?
— მე რომ არ დამეკარგა, ახლა ორი ლევი მექნებოდა.

ქორწილის დღეს საპატარძლომ სამი ქოლგა მიიღო საჩუქრად. მე-

ორე დღეს იგი საგალანტერიო მალაზიაში გაიქცა, რომ ქოლგა რაიმე სხვა, უფრო საჭირო საგანზე გაეცვალა.

— ძალიან სამწუხაროა, — უთხრა მას დახლიდარმა, — მაგრამ ეს ქოლგა ჩვენი მალაზიისა არ არის.

— როგორ თუ არ არის! ეტიკეტზე თქვენი ფირმის სახელწოდება აწერია.

— ეს იმას ნიშნავს, რომ ქოლგა ჩვენთან შეაკეთეს. ხომ წაიკითხეთ შემოსასვლელთან: „ძველი ქოლგების შეკეთება“.

ქალმა ქოლგა ისევ სახლში წაიღო და ნახა, რომ დანარჩენ ორ ქოლგასაც იმავე მალაზიის ეტიკეტი ეკეთა.

გაბროვოელმა ცოლი ექიმთან გლანდების ამოსაჭრელად მიიყვანა.

— გლანდები უნდა ბავშვობისას ამოჭრათ, — თქვა ექიმმა ოპერაციის შემდეგ.

— დიდი მადლობა! ანგარიში ჩემ სიმპარს გაუგზავნეთ.

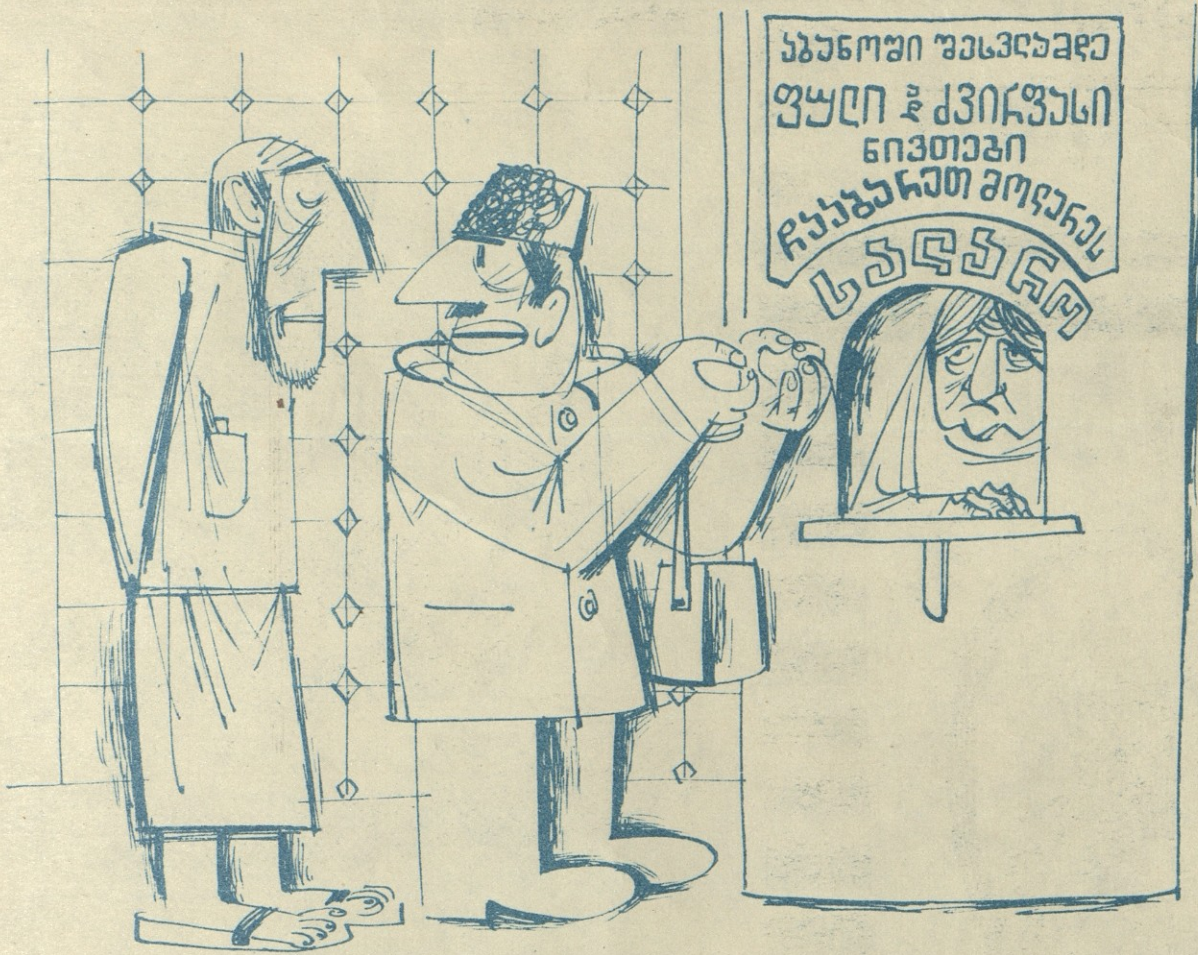
მდიდარმა მოხუცმა გაბროვოელმა, რომელიც ამ წუთისთვის ეთხოვებოდა, თავის შეილს აღსარებისათვის მღვდლის მოყვანა სთხოვა. ღამე იყო. მოხუცი გაბროვოელის შეილი მოძღვრის სახლის კართან იდგა და შესვლას ვერ ბედავდა. მღვდელს არ ეძინა და ფანჯრიდან უთვალთვალებდა. ბოლოს ვაეიდა, სახლში შეიპატიო და მისვლის მიზეზი ჰკითხა. შეილმა აუხსნა.

— კი მაგრამ, რატომ არ დააკაუნე? — გაუჭვარდა მღვდელი.

— იქნებ მოხუცი უკვე მოკვდა?

— არ მოკვდება, მამაო, დარწმუნებული ვარ, თქვენს მისვლამდე არ მოკვდება. მე მას ვუთხარი, რომ როცა თქვენ მასთან მიხვალთ, იმ ას ლევს დაუბრუნებთ, მისი რომ იმართებთ.

თარგმანი ვანო რცხილაძის

— აგან ორი შაური ხურლა არ დამიბრუნა და კვირფას ნივთებს დამიბრუნებეს?

სახალხო უმჯობესო ფული და კვირფასი ნივთები

ერთი კაცი სასადილოდ შევიდა რესტორანში, დაუძახა მიმტანს და ჰკითხა:

- მე ექვსი პენსი მაქვს, რას მირჩევთ?
- გირჩევთ წახვიდეთ სხვა რესტორანში. — უპასუხა მიმტანმა.

პროფესორის ოთახში შემოვარდა შეშინებული მსახური და მოახსენა, რომ მისი სახლი იწვის.

— მოახსენეთ ჩემს მეუღლეს, ხომ ხედავთ, რომ ძალზე დაკავებული ვარ და მეორეც, მე ოჯახურ საქმეებში არ ვერევი! — უპასუხა პროფესორმა.

გამოჩენილი მსახიობი გერიკი სადილობდა თავისი მეგობრის ოჯახში ამხანაგებთან ერთად. მაგიდაზე მის წინ იდო დასაჭრელი ყველის თავი. გერიკმა ჰკითხა მასპინძელს, სად შეიძლება ყველის დაჭრა.

- სადაც გნებავთ, — უპასუხა მასპინძელმა.
- მაშინ, თქვენი ნებართვით, მე მას დაგჭირი სახლში, — უთხრა გერიკმა და ყველის თავი თავის მსახურს გადასცა.

— ქუჩაში რომ ჭუჭყიანი გოგონა შეგხვდეს და პურის ნაჭერი შემოგთავაზოს, აიღებ? — ეკითხება დედა შვილს.

- არა!
- რატომ?
- იმიტომ, რომ მასზე კარაქი არ იქნება წასმული.

— ჰყავდა დედათქვენს შვილები? — შეეკითხა ერთი ქალი მეორეს. შეამჩნია რა, რომ ამ კითხვამ მეორის სიცილი გამოიწვია, სწრაფად „შეასწორა“:

— მაპატიეთ, რა სასაცილო შეკითხვა მოგეცით, მე თქვენს ბებიას ვგულისხმობდი!

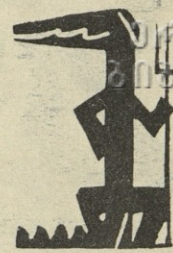
სტუდენტს გამოცდაზე შეეკითხნენ სიცხისა და სიცივის მოქმედების შესახებ.

— სიცხე აფართოებს და სიცილე კუმშავს, — უპასუხა მან.

— სწორია. ხომ ვერ დამისახელებთ მაგალითს? — ჰკითხა გამოცდელმა.

— დიას, ბატონო! ზაფხულში, როდესაც ცხელია, დღეები გრძელია, ხოლო ზამთარში, როდესაც ცივა, — მოკლე.

თარგმანა ლია მიქაელოვა

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ლუმაბაძე

სარედაქციო კოლეგია:
წ. გოლჭავაძე (პ/მზ. მღიზანანი),
ს. კლდიაშვილი,
ნ. მალაზონია,
ბ. ნიუნიანიძე, (მთავ. რედ. მოადგილე),
ნ. ზველიძე,
ო. ჰელიძე.

საბირისა და იუმორის უშრული „ნიანკი“.

თბილისი, რუსთაველის კროსკამბი № 42.

ნიანკი

ბალ. რედქტორის 99-76-69, რედ. მოადგილის 93-49-32. საერო განყოფილების 93-10-78.

Тбилиси, Сатирико-юмористический журнал «Нпанки». ს.პ. კვ ცენტრალური კომიტეტის ბამომცემლობა. ხელმოწ. დასაბ. 30/XII 1968 წ. ქალ. ზომა 70x108¹/₈ 1 ნახ. ფურც. 1.4. ფილიპო ფორმათა რაოდენობა 1. პირობით ფორმათა რაოდ. 2. ს.პ. კვ ც.პ. ბამომცემლობის კ/კომბინატი. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. შიპ. № 4431. უბ 02619. ტირაჟი 89.400.

КОНТРОЛЬНЫЕ
ЭКЗЕМПЛЯРЫ

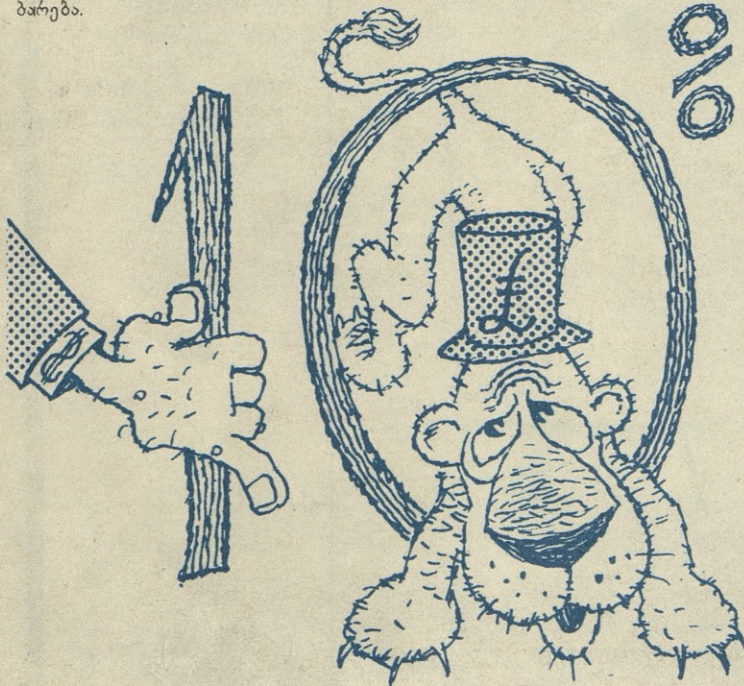

საერთაშორისო აკუსაცი

№ 30
1969

ამერიკელთა მხარდაჭერით გაგულსებული ისრაელელი ექსტრემისტები ცდილობენ აგრესიით დაზარალებულ ქვეყნებს თავს მოახვიონ მშვიდობის ისეთი გარიანტი, რომლითაც მოახერხებენ შეინარჩუნონ — „ჩაყლაპონ“ მიტაცებული მიწები.

ამერიკის კაპიტალდაბანდობათა საერთო თანხა დიდი ბრიტანეთის კუნძულებზე, საზღვარგარეთული პრესის მიხედვით, 5 მილიარდ დოლარს აღწევს. აქედან გამომდინარე, მიაჩნიათ, რომ ინგლისის მრეწველობის ათ პროცენტზე მეტი ამერიკულ კაპიტალს ექვემდებარება.

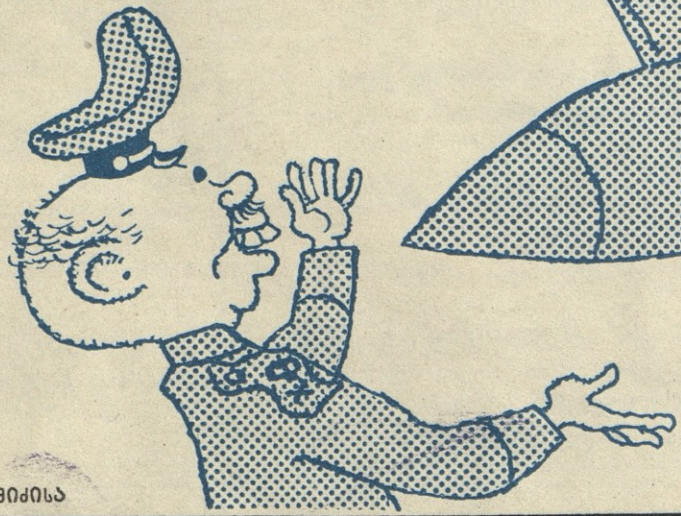
ლომის წვრთნა

მშვიდობა მხოლოდ აგრესიული „საუზმის“ შემდეგ

ნიანგის საერთაშორისო აკუსაცი

სეულის გეგმის მიხედვით სამხრეთ კორეამ აშშ-ს დამატებითი სამხედრო დახმარების ნახევარი უნდა დახარჯოს „F-4C ფანტომას“ ტიპის თვითმფრინავების შესაძენად.

მზადება ფანტომისათვის